

**AAN DE ANDERE KANT
LIGT ER ASFALT**

voor Sam en Nina

ISBN : 9789464806656

Uitgeverij Brave New Books

Omslag : ARTrouvé

© Luc Vancampenhout, 2023

vancampenhout.luc@skynet.be

**AAN DE ANDERE KANT
LIGT ER ASFALT**

LUC VANCAMPENHOUT

een

Bert en Bertien fietsen en piekeren: ja zeg, wat stelt dat hier voor? De weg is van een asfaltje overgegaan in een pad van kiezelgruis, en nu in zand, geeneens geen weg meer, alleen een smal spoor van bleek zand tussen het grote gele zand van de vlakte waar het doorheen kruipt, niet meer dan een markering, een richting. Wel ja zeg, waar gaat dit naartoe? Ze zien nog altijd geen bordje met een nummer en een pijltje naar het volgende knooppunt, met daar dan weer een nummer en een pijltje, het laatste, want halweg het volgende traject ligt hun eindbestemming.

Sinds zij hun job hebben opgegeven, maken Bert en Bertien veelvuldig gebruik van het fietsknooppuntennetwerk. Ze zetten vooraf de route uit op een landkaart, Bertien wil een algemeen overzicht, en Bert vindt een kaart gezellig ouwerwets avontuurlijk. Bertien slaat de nummers dan op in haar Miocyclo-gps met routeyou-integratie. Die berekent de afstand tussen de punten en kondigt meteen het volgende knooppunt aan met een plezierig muziekje erbij. Hij zit vastgeklemd in een houder, die

daartoe op haar stuur is aangebracht: zo zijn ze handig geëquipeerd voor een foutloos parcours.

De vraag die Bert en Bertien zich nu trap na trap wel stellen, is of zij, een heel eind terug, niet die afslag hadden moeten nemen. Op die zijweg waren zij misschien niet in deze rare toestand verzeild geraakt. Hebben zij niet gedaan, want daar stond geen paaltje met een bordje, maar had er daar dan geen moéten staan? Ze bepeinzen twee primaire mogelijkheden, één: iemand heeft het weggehaald, het met vilein plezier losgewrikt, uitgetrokken en meegenomen. Maar wie doet zoiets, en waarom? Dat levert dan twee secundaire mogelijkheden op.

Een boer, oppert Bertien, dat gebeurt, dat komt voor, omdat hij vindt dat een landweg tussen zijn veld en wei er alleen voor zijn tractor is, terwijl na veel gehakketak blijkt dat die weg eigendom is van provincie of gemeente, publiek domein dus, zodat hij wordt opengesteld en deel wordt van het netwerk.

Maar hier is geen veld of wei te bekennen, verwoordt Bert hun beider gedachte, wat kan een boer hier komen boeren?

Het zal mij benieuwen, puft Bertien.

Een jager dan, oppert Bert, dat komt voor, dat gebeurt, omdat die het niet kan hebben dat het

wildbestand wordt gestoord vooraleer hij er met zijn dubbelloop op begint te vlammen.

Maar hola, wat valt er hier te schieten? wuift Bertien het weg.

Een bok, een kemel? grinnikt Bert, die graag grappig uit de hoek komt, wat Bertien soms irriteert, maar niet nu, want luchtige conversatie kan zij wel gebruiken, in dit rulle zand, in deze kleffe hitte.

Wat haar wel danig irriteert is dat haar Miocyclo het laat afweten, het display al even geel en leeg is als al dat zand hier. Niets anders te zien van horizon tot horizon dan dit akelige zand, met deze kaarsrechte afwezigheid van een weg erdoorheen.

Niks geen signaal hier! roept ze over haar schouder naar Bert.

Even stoppen voor de kaart? roept Bert terug.

Maar stoppen betekent dat hele vermoeide lijf weer op gang te moeten trekken, dat kraakt, dat knakt.

Terwijl zij dus dapper doortrappen, overwegen Bert en Bertien de tweede primaire mogelijkheid: bij die afslag heeft er nooit een paaltje gestaan. En ja, dan zijn er weer twee secundaire mogelijkheden.

De wegmarkeerders zijn nog niet tot hier geraakt met hun paaltjes, en ze gaan zich niet haasten, om-

dat ze hier niet veel fietsers verwachten, oppert Bert.

Neenee, dan klopt het niet meer, alles hangt aan-een, het is een netwerk, weerlegt Bertien.

Dan hebben ze hier geen nét werk gemaakt van het nétwerk, grapt Bert, maar Bertien trapt meteen wat extra wattage, waaruit Bert afleidt dat zij geen volgende leutigheid meer kan hebben.

Ze concluderen tot de tweede mogelijkheid: zo'n paaltje hoorde daar ook helemaal niet te staan, omdat die afslag niet naar een volgend knooppunt op de route zou leiden. In dat geval geldt dus de inherente logica van het kaartsysteem: als er bij een afslag geen paaltje staat, met een bordje, met een pijltje, dan rechtdoor!

Die heldere conclusie doet hen inzien dat hun twijfel was ingegeven door het feit dat de gevolgde weg even voorbij de afslag al niet meer aan hun verwachting voldeed, van een lichtlopend asfaltje was veranderd in deze rare toestand hier.

Maar hé, heeft de kaartenmaker dit niet bedoeld als een speciale ervaring, moeten zij niet openstaan voor het onverwachte? Zullen zij niet net over dit stuk van hun landelijke avontuur later nog vaak vertellen?

En vrij van twijfel en gepieker concentreren zij zich nu op het trappen, simpelweg trappen, ook al duurt dit rechtdoor nu toch wel lang. Ze weten niet hoe lang, want zij fietsen zonder horloge, een bewuste keuze, omdat zij in hun job de gevangenen waren van de tijd, zich moesten laten afjakkeren door de klok. Maar lang kan het nu niet meer duren voor zij het volgende paaltje zien, dat hen naar het volgende knooppunt zal leiden, en even verder wacht hun dan een charmant hotel in een grote tuin.

Bert en Bertien rijden op heel goede fietsen. Hard gewerkt, goed verdiend, en dus zijn ze niet zuinig geweest toen ze deze fietsen kochten, om hun moeizaam herwonnen gezondheid te bestendigen in de vrije natuur. Compleet uitgerust zijn de fietsen, piekfijn uitgekiend qua techniek en comfort, en zo licht als een windvlaag onder een kont met seniorenkilo's.

Maar de banden zijn te smal voor dit lossige zand, lastig voor het evenwicht, lastig voor het trapritme, het is ook altijd wat. En omdat zij het plan hebben opgevat om weer eens een meerdaagse te doen, zoals zij vroeger deden, als verliefden, als verloofden, als jonggetrouwen, denken zij nu aan hun simpelstevige fietsen van toen, met proviand en kampeergerei onder snelbinders op bagagedragers,

fietsen met slechts drie versnellingen, maar met brede banden, diep ingesneden, met altijd een ietsje te weinig druk, en net daardoor zouden ze nu kunnen sporen met meer gemak, welja, met meer jeugdige souplesse.

Geen gps toen, zij fietsten lukraak over veldwegen en bospaadjes, ze reden zonder doel, hun bestemming was gewoon: ginder. Aan zo'n penibele strook als deze zouden zij nooit begonnen zijn. Waarom ook dat geploeter om aan het eind van een geplande route érgens te komen, want zij moesten toen nog nergens zijn. Toen was dat zo, dertig jaar geleden.

Hebben zij nu dus hun stadswoning verkocht, zijn zij nu dus teruggekeerd naar de landelijkheid waar zij vandaan zijn gekomen, bleek die inmiddels volgestouwd met nieuwbouw, en raasde er over de oude wegen nu te veel en te snel verkeer, irritant ja, riskant ja. Daarom dank aan de kaartenmaker, die de restanten van het fietsparadijs ijverig heeft opgezocht en opgetekend, zodat vrij zwerven nu is herleid tot begeleid ontdekken, met vooruitzicht op een aangename pleisterplaats, in hun geval een lieflijk hotel, met terras en zwembad, met wijn en menu, een copieus maar gezond seniorenarrangement.

Wel zijn ze danig geschrokken in de aanloop van hun fietstocht, waar de kaartenmaker een buitentijdse kasseiweg voor had gekozen. Maar die werd geüsurpeerd door een colonne vrachtwagens. Wat kwamen die hier doen, waar moesten die dan naartoe? Was verkeershinder op de hoofdweg er de oorzaak van dat deze landelijke weg als sluiproute werd gebruikt? Die truckers raakten in tijdnood, gingen daarom rijden aan een ontielijke snelheid, verdrongen de fietsers naar de uiterste kartelrand van de kasseien, op een dammetje van ruw gras naast een diepe sloot, equilibrerend op enkele centimeters van die moordwielen, kramphanden om het stuur, het hoofd dul van het geraas en gedaas van de diesels, doorscheurd van claxonstoten.

Tot daar dan toch het reddende paaltje stond, de bevrijdende afslag, die zij met een kreet begroetten, de aanzet om meteen een eind weegs te spurten, om zich snuivend en gnuivend met lijf en leden een entree te trappen in dit groene land, alsof ze met hun juichkreet moesten bewijzen dat het toch nog bestond, toch niet was opgeslokt door die godsonmogelijke helse furie.

Even peddelen nadien dan, om uit te hijgen en uit te beven, met ferme slokken sportdrink erbij.

En al gauw hadden ze weer genoeg adem om uit te barsten in vloeken en schelden:

What the fuck zeg, we hadden in die sloot kunnen liggen. Weggeblazen door de luchtverplaatsing.

Of gepakt door zo'n reuzenwiel.

Die rijden als zotten!

En maar toeteren, met rottig veel plezier!

Dat is crapuul, schorremorrie!

Bandieten, moordenaars!

Ongewoon-onmogelijk was die eerste strook, maar deze laatste strook is even ongewoon, helemaal anders maar toch weer even onmogelijk. En ditmaal worden zij niet belaagd door gevaar van buitenaf, nu schuilt het gevaar in hun eigen gedachten, die hen ontmoedigen, in verwarring brengen, waardoor de lijven nu almaar zwaarder moeten trappen, van de fiets willen stappen en blijven staan, daar staan te staan onder de blakende zon, falen, het opgeven, zich gewonnen geven. Maar stilstand -zij het uit moeheid, zij het uit mismoedigheid- wekt argwaan, angst voor de demon van de grote stilstand, die hen eerst heeft verleid en nadien platgeslagen, begin vorig jaar, in het holst van de winter, zo gevaarlijk dichtbij nog.

Bertien vindt de juiste van de eenentwintig standen van het versnellingsapparaat, ze trapt nu kwiek en vief, en Bert wil en zal haar bijhouden, gaat daarom nu en dan recht op de trappers, met schommel in de schouders en zwiep in de lenden.

Ze zweet, het is ook zo warm, al is het pas half mei, en al ver in de namiddag. Ze wou dat ze weer zo'n katoentje droeg als vroeger, zo'n wijd vlinderjurkje waar de wind onder speelt, zo luchtig als een liedje tussen haar dijen. Die heerlijke prulstofjes van de Wereldwinkel, uit hete landen als India of Ethiopië, droeg ze toen, fietsend als een meisje, een groot meisje, een getrouwd meisje.

Nu draagt ze een lycra fietspak. Het heeft coolmax zijstukken, gelaserde ventilatieopeningen, designed voor maximale flexibiliteit en warmteafvoer, maar het spant te fel, ze zweet in een lange streep over haar rug tot in haar reet, waar dat geïntegreerde infinity C1-zeemleer schuurt. Dat kan gaan jeuken, weet ze, en daarom maakt ze nu en dan een wipje op het royal wave-zadel, want dat is voorzien van een slim berekende spleet voor luchttoevoer.

Berts zadel heeft ook zo'n spleet, maar die is niet opgewassen tegen de lekkage van zijn hele vel, en hij zit dus te soppen op het zadel tot hij rechtop moet om zich opnieuw in het tempo te hijgen. Ja hola, dan reed hij vroeger in een katoenen hemdje,

en zonder onderbroek in een short met te brede pijpen, die elk zuchtje lucht opvingen en aan zijn onderste zelf doorgaven. Nu is hij boven en onder verpakt in R-core performance-jersey, met mesh details op de rug voor verkoeling en ventilatie. Een ademende tweede huid, zo is die outfit hem aangeprezen, maar het voelt alsof hij nu zweet uit twee huiden tegelijk.

Hey, kijk ginder! roept Bertien onder haar oksel door. Wat is dat? Dat is iets.

Nee, dat is niets, roept Bert terug.

Maar jawel!

Zand en zon, nog meer zon en zand.

De hitte doet de lucht trillen en het zand lijkt te smelten, zegt Bertien.

Ja, het is eigenlijk wel speciaal, denkt Bert, zoiets zou je een zindering kunnen noemen, ja, dat woord zou ik gebruiken als ik nog schrijversgewijs bezig zou zijn. Maar dat zeg ik haar niet, dat zwijg ik.

Zoals in een fucking woestijn, gromt Bertien nog na.

Bedoel je een fata morgana, oppert Bert, een luchtspiegeling?

Een luchtspiegeling, ja toe maar, wat zou er hier dan weerspiegeld worden?

De Graalburcht, ik zeg zomaar iets...